

2. évközi vasárnap. A

Bevezetés

A mai évközi 2. vasárnap evangéliumában Keresztelő ajkáról halljuk majd e szavakat: Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit.

A bűn mocsarában élő Testvéreim, hiszünk mi még az Úr Jézus bűnbocsátó hatalmában? Van e még egyáltalán valami, amit bűnnek tartunk e világban? És a saját életünkben? Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket és bánjuk meg bűneinket!

Kirie litánia

Urunk Jézus, Te vagy a gyengék erősítője. Uram irgalmazz!

Urunk, Jézus Krisztus, Te vagy az elveszettek megmentője. Krisztus kegyelmezz!

Urunk, Jézus Krisztus, Te vagy a bűnösök üdvözítője. Uram, irgalmazz!

Evangélium után

A mai ember fülében idegenül hangzik a bibliai kifejezés: Isten báránya! Aki elveszi a világ bűneit." Különösnek találjuk, hogy az Isten Fiát báránynak nevezzük. Ennek megértéséhez, helyes értékeléséhez tudnunk kell, hogy a zsidó vallásban **a leölt bárányok jelentették azt az áldozati ajándékot, amit a bűnökért engesztelésül ajánlottak fel Istennek.**

Amikor tehát Keresztelő Szent János Jézust Isten Bárányának nevezi, ezzel igen lényeges hitigazságot mond ki, azt, tudniillik, hogy Jézusnak, és csak neki van bűnöket törölő, poklot záró és mennyországot nyitó hatalma.

Őszintén bevallom, hogy ez a megszólítás egymással ütköző gondolatokat ébreszt bennem. Mert miről is van szó?

Ha magamba nézek, ha képzeletemmel végigfutok életemen, mindig **a vádlottak padjára ültet lelkiismeretem.** Bennem is küzdött és küzd ma is egymással a jó és a rossz, az erény és a bűn, és nem mondhatom, hogy bennem mindig a jó győzedelmeskedett és győzedelmeskedik a rossz fölött.

De gondolom, hogy ezzel nemcsak én vagyok így, hanem a beszédemet hallgató testvéreim is, és hasonlókat fogalmaznak meg önmagukkal kapcsolatban. Igaz ehhez bizonyos alázat és helyes önismeret is szükséges.

A rosszat, a bűnt, és annak szomorú következményeit nemcsak magunkban tapasztaljuk, hanem sokkalta inkább másokban, sokkalta inkább környezetünkben.

Mennyi testi-lelki nyomorúság forrása az emberi gonoszság, a bűn növekvő, szennyes árja, a bűnös szenvedélyek pusztító örvénye! Gondoljunk csak a kegyetlen zsarnokokra, akik kezéhez milliók, százmilliók vére tapad. Gondoljunk csak azokra a népek sorsát irányító, a világ és régiók békéjéért felelős vezetőkre, akik hadüzenet nélküli háborút folytatnak, és addig bombázzák ártatlan emberek településeit, házait, amíg akarják, vagy amíg elavult fegyverkészleteik raktárai ki nem ürülnek.

Gondoljunk a szörnyű robbantásos merényletek, likvidálások kiagyalóira, a bérgyilkosokra, a hideg-

vérű gyilkosokra. Gondoljunk a tulajdon elleni bűnökre, sikkasztásokra, prémiumokra s végkielégítésekre.

Hazánkban, itt a nagy lehetőség, s még alig mutat valami is arra, hogy megszűnnének mindezek, s életünk a kereszt irányába fordulna.

Mindezt azért említem, mert itt kezdődik a sokak által felvetett nehézség, amely Keresztelő Szent János szavaival ellentmondásban látszik lenni.

Ha Jézus azért jött a földre, hogy elvegye bűneinket, **miért élünk itt és most a bűn egyre növekvő vízözönében?** Miért nem jött el. "Noé bárkája, mely egy új világot zár magába?" Lehet, hogy oktalanságot mondok, de megkérdem: miért ontotta vérét akkor Jézus? ha ez nem volt elegendő ahhoz, hogy egy bűnmentes világot teremtsen. Vajon a modern erkölcsi Babelben nem kell-e kudarcnak minősítenünk Jézus megváltó halálát? Mennyivel szebb, megváltottabb lenne életünk, ha nem kellene félnünk egyház és nemzetellenes erők térnyerésétől, újabb egyházüldözésektől, amelyekről egyszerűen hallgat a médiaszabadság korlátozás vádját harsogó média. Ha nem kellene félnünk fegyveres rablásoktól, s megannyi más erőszakos bűncselekménytől.

Ha most megkérdoznénk Jézust, vajon mit válaszolna felvetett nehézségeinkre, kételyeinkre?

Valami ehhez hasonlót: Elfogadom, hogy sokkal szebb lenne az emberiség, s nemzetetek élete, ha a bűn sötétsége helyett a jóság, a szeretet ragyogna kéklő égboltján. Sokkal békésebb lenne életünk, ha a pró-

féták több ezeréves jövendölése valóra válna, és a gyilkos fegyverekből ekevasat kovácsolnának.

De a jelenlegi üdvrendben úgy határozott a mennyei Atya, Jézus ajkára adott eme szavakkal: hogy **csak azt a bűnt vegyem el, amit az emberek a bűnbánat mozdulatával nekem adnak.** Nem akartam és nem akarom, hogy az emberek nélkülözék a jó és rossz, az erény és bűn közötti választás szabadságát. Hogy az ember kényszerből tegye azt, amit tesz. Az Úr Jézus kereszthalálával csak a lehetőségét akarta megteremteni ahhoz, hogy fogyatkozzék a bűn és gyarapodjék a szeretet.

Sokan nem élnek a Jézus által adott nagyszerű lehetőséggel. Azt képzelik, hogy a technikai és biológiai fejlődés önmagában is elegendő ahhoz, hogy kiemelkedjünk az erkölcsi mocsárból. Ez az életszínvonal emelkedéséhez szükséges, de nem az erkölcsi felemelkedéshez! Önmegtagadás, önkorlátozás, akarat erőfeszítés nélkül nincs igazi erkölcsi felemelkedés. Amíg az emberek elvetik a szeretet parancsát, s nem hajlandók eddigi életükön változtatni, nem hajlandók bűnbánatot tartani, addig marad ez a mai állapot.

Jézus csak azok számára lesz "Isten Báránya" aki elveszi bűneiket, akik Hozzá fordulnak őszinte szívvel, s őszinte bűnbánattal maguk kérik, hogy vegye el bűneiket. És ha egyre többen lesznek ilyenek e hazában, akkor egyre tisztább, szebb és boldogabb lesz saját, s nemzetünk élete is.

Amen

(F.F.)